

býti odvolání podáno telegraficky, jak to § 1 odst. 2 zák. č. 101/1896 výslovně připouští.

Poukazoval-li při veř. ústním líčení zástupce stížnosti ke stinným stránkám tohoto způsobu podávání opravných prostředků, jako na př. nutné omezení rozsahu, nákladnost a pod., sluší na to odpovědět, že ovšem tyto jakož i všechny jiné nevýhody jdou na vrub strany, která takové cesty použije, při čemž jest zcela nerozhodno, z jakého důvodu tak činí.

Jestliže tedy den 6. června 1927 nebyl svátkem, pak čtyřnedělní odvolací lhůta, která počala plynouti, jak stížností není popřeno, dnem 10. května 1927, nekončila teprve 7. červnem 1927, nýbrž již 6. červnem 1927 a bylo tudíž odvolání společenstva, jež dáno na poštu teprve 7. června 1927, podáno opožděně.

č. 8195.

Horní právo: O ingerenci revírního úřadu báňského na výkon voleb do revírních rad hornických.

(Nález ze dne 23. října 1929 č. 18.831.)

Prejudikatura: Boh. A. 5753/26.

Věc: Revírní rada pro obvody revírních báňských úřadů Most-Teplice-Chomutov (adv. Dr. Otomar Schmidinger z Mostu) proti ministerstvu veřejných prací (min. r. Dr. Ing. Bohdan Rudl) o změnu stanov.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím odepřelo žal. ministerstvo v cestě instanční schváliti změnu stanov, na niž se usnesla revírní rada v M. a jež spočívala v tom, že vyhlášení, provádění i řízení voleb do revírní rady a rady zřízenců má přejíti do rukou představenstva rev. rady, kdežto dle dosavadního znění stanov provedení voleb do obou těchto rad spočívalo v rukou rev. báň. úřadu, resp. volební komise jím jmenované.

Svůj výrok o stížnosti do rozhodnutí tohoto podané založil nss na těchto úvahách:

Vzhledem k tomu, že již v písemné stížnosti bylo poukazováno na nál. Boh. A 5735/26 a že zejména zástupce st-lich při ústním líčení vyvozoval z nál. tohoto důsledky i pro dnešní případ, sluší nejprve poznamenati, že jistá autonomie revírních rad, o niž se cit. nález zmiňuje, nemá nikterak býti popírána. Je však třeba zdůrazniti, že vlastní ratio decidendi dovolaného zdejšího nálezu spočívá v právním názoru, že na pouhé analogii nelze zakládati úřední kompetenci, jestliže zákon kompetenčního předpisu nedává. Toto mlčení zákona o úřední kompetenci vyložil nss v dovolaném případě úmyslem zákona poskytnouti revírním radám v příčině řízení volebního dosti širokou autonomii. Z toho však nic neplyne pro otázku, která je dnes na sporu, neboť o této otázce zákon nezachovává mlčení, nýbrž dává naopak pozitivní předpis a na sporu může býti jen výklad tohoto předpisu.

Sporná věta § 17 zák. č. 144/20, která zní zcela všeobecně, má sama o sobě zřejmě také zcela všeobecný smysl. Zákon praví: »Vykonati volbu náleží rev. báň. úřadu jako u záv. rad« a v závorce cituje se § 7. Předpis tento dle svého textování nerozeznává mezi první volbou a volbami dalšími, nýbrž vztahuje se na všechny volby, bez rozdílu. Stížnost hájí přes toto znění zákona restriktivní výklad zákonného textu, chtějíc jej míti aplikován jen na volbu prvou. Restriktivní výklad zákonného textu není zajisté naveskrz nepřípustný, musily by tu však býti důvody, které nutí dáti zákonné normě užší smysl, než jaký se z jejího slovního obsahu podává. Takovýto důvod nelze ovšem nalézt v tom, že věta, která předchází sporný předpis § 17, vztahuje se jen na volbu první, následující věta však jen na další volby. Jdeť jen o otázku logického uspořádání normového obsahu § 17, z pochybeného uspořádání zákonného textu nelze však vyvozovati důsledky tak dalekosáhlé, jak činí stížnost a to tím méně, přihlédne-li se k dispositivnímu obsahu sporné věty. Zákon tu stanoví, že volbu vykonati náleží rev. báň. úřadu jako u záv. rad. Avšak u záv. rad náleží volbu vykonati rev. báň. úřadu bez rozdílu, jde-li o volbu prvou či o volbu další. Nečiní-li však zákon v příčině voleb do záv. rad po této stránce rozdílu a má-li rev. úřad báň. na volbách do rady revírní stejnou účast »jako u záv. rad«, pak nelze nahlédnouti, že by mělo záležeti na tom, zdali jde o prvou či o následující volbu rady revírní.

Pro stanovisko stížnosti nelze také nic vyvoditi z následující věty, neboť podle té má rev. rada rozhodnouti o tom, jak vykonati jest další volbu a v závorce se vykládá, co se tím rozumí, t. j. že normotvorná funkce rev. rady vztahuje se na otázku, zda volba se má státi písemně nebo v plenární schůzi záv. rad. Textování zákona nemůže tedy názor stížnosti nijak podepřít a nelze také nalézt hlubšího důvodu, proč by zákon po této stránce chtěl jinak naložiti s volbami dalšími než s volbou prvou.

Že pro výklad zákona nelze nic těžiti z prov. nař., i kdyby se z něho dalo vyčísti více než stížnost uvádí, je samozřejmo, právě tak, jako je samozřejmo, že postup úřadů u jiných voleb do rev. rad nemůže míti pro otázku zákonitosti nař. rozhodnutí právní význam.

č. 8196.

Horní právo. — Řízení před nss-em: * Závodní rada státního podniku hornického není legitimována stěžovati si do výroku min. veř. prací, kterým bylo odepráno učiniti opatření k úpravě platových a služebních poměrů zaměstnanectva tohoto podniku podle § 210, odst. 1. zák. č. 103/26.

(Nález ze dne 23. října 1929 č. 18.832.)

Věc: Závodní rada státního báňského závodu v P. (adv. Dr. Alfr. Meisner z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací (vrch. odb. rada Jar. Slavík) o úpravu mzdových poměrů osazenstva.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.